

РЕШЕНИЕ

№ 4599

гр. София, 10.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV ТРИЧЛЕНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 09.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

ЧЛЕНОВЕ: Анета Юргакиева

Мая Сукнарова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **10955** по описа за **2022** година докладвано от съдия Татяна Жилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 185 - чл.196 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по протест на прокурор М. М. при С. градска прокуратура (СП) срещу разпоредбата на чл.27, ал.2, изречение второ от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община, приета с Решение № 894 по Протокол № 93 от 23.11.2006 г. на Столичния общински съвет.

Протестът се основава на противоречие на посочената разпоредба с разпоредбата на чл.71, т.1 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ) в редакцията му от ДВ бр.101/2013г. В съдебното заседание протестът се поддържа от прокурор Моника Малинова. Уточнява протеста, като поддържа противоречие на оспорената разпоредба от подзаконовия нормативен акт със сега действащата редакция на чл.71 от ЗМДТ. Искането към съда е разпоредбата на чл.27, ал.2, изречение второ, да бъде обявена за нищожна.

Столичният общински съвет, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Д. М. оспорва протеста като недопустим. На първо място, сочи, че протестираната разпоредба вече е била оспорена пред съда и с решение на Върховния административен съд е оставена в сила. На второ място, сочи, че разпоредбата на чл.71, ал.1 от ЗМДТ (редакция от ЗВ бр.101/2013г.) вече е изменена и не съществува в

същия вид, поради което разпоредбата от подзаконовия нормативен акт не може да се протестира на това основание.

Съдът приема протеста за процесуално допустим. Разгледан по същество, протестът е основателен.

Установени факти:

Към момента на подаване на протеста, както и към настоящия момент, разпоредбата на чл.27, ал.2 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община, има следния текст: Не се събира такса за услугата по сметосъбиране и сметоизвозване за имоти на граждани и предприятия, които няма да се ползват през цялата година и лицата по чл. 18, ал. 4, ал. 6 и ал. 7, са подали декларация по образец (Декларация № 2) за това обстоятелство в отделите "Местни данъци и такси" на Дирекция "Приходи и администриране на местни данъци и такси" по местонахождение на имота. Декларацията се подава в срок от 1 ноември до 31 декември на предходната година.

Протестът е ограничен само до второто изречение относно срока за подаване на декларацията. След приемането на наредбата тя е изменяна два пъти - с Решение № 32 по Протокол № 96 от 11.01.2007 г. и с Решение № 313 по Протокол № 19 от 28.06.2012 г., като и двете изменения са само в първото изречение и не засягат срока за подаване на декларацията.

През 2008г. разпоредбата на чл.27, ал.2 от Наредбата е била оспорена пред съда, като е претендирано противоречие с чл.8, ал.5 от ЗМДТ. С Решение №1019 от 17.11.2008г. на АССГ по адм.д.№3213/2008г. разпоредбата е отменена в частта на изречение първо относно думите „през цялата година“ и цялото изречение последно „Декларацията се подава в срок от 1 ноември до 31 декември на предходната година“. С Решение №3290 от 12.03.2010г. на Върховния административен съд по адм.д.№1689/2009г. е отменено решението на АССГ и оспорената разпоредба е оставена в сила, като е прието, че в частта си относно думите „през цялата година“ в първото изречение тя не противоречи на чл.8, ал.5 от ЗМДТ, а срокът за подаване на декларацията, определен във второто изречение, е разумен.

Към момента на постановяване на решението на ВАС е била действаща разпоредбата на чл.71 от ЗМДТ, редакция ДВ, бр. 119 от 2002 г., в сила от 1.01.2004г, която предвижда възможност да не се заплаща такса за сметосъбиране и сметоизвозване единствено когато услугата не се предоставя от общината, но не и когато имотите не се използват през цялата година.

През 2013г. е последвало изменение на разпоредбата на чл.71, т.1 от ЗМДТ, обнародвано в Държавен вестник бр.101 от 2013г., в сила от 01.01.2014г. С изменението се дава възможност да не се заплаща таксата не само когато услугата не се предоставя от общината, но и ако имотът не се използва през цялата година. Текстът на разпоредбата е следният: Не се събира такса за: 1. сметосъбиране и сметоизвозване, когато услугата не се предоставя от общината или ако имотът не се ползва през цялата година и е подадена декларация по образец от собственика или ползвателя до края на предходната година в общината по местонахождението на имота.

С последващи изменения на чл.71 от ЗМДТ, обнародвани в ДВ, бр. 88 от 2017 г., в сила от 1.01.2020 г. и в ДВ, бр. 98 от 2018 г., в сила от 1.01.2019 г., двете хипотези,

в които таксата не се събира, са разделени в отделни точки, съответно хипотезата, в която имотът не се използва през цялата година стават т.2. Делегира се изрично правомощие на общинските съвети да определят с наредба реда и за подаване на декларация и образеца ѝ, а срокът за подаване на декларацията се ограничава до 31 октомври на предходната година.

Сега действащата разпоредба на чл.71 от ЗМДТ има следния текст:

Не се събира такса за:

1. услугата по чл. 62, т. 1 и дейността по третиране на битовите отпадъци - част от услугата по чл. 66, ал. 1, т. 2, за имоти, които попадат в райони, в които тези услуги не се предоставят от общината;
2. услугата по чл. 62, т. 1 и дейността по третиране на битовите отпадъци - част от услугата по чл. 66, ал. 1, т. 2, когато имотът е незастроен или не се ползва през цялата година и е подадена декларация по образец и ред, определени с наредбата по чл. 9, от задълженото лице до 31 октомври на предходната година в общината по местонахождението на имота;
3. услугата по чл. 62, т. 1, когато задължените лица са сключили договор за обслужване с лица, получили регистрационен документ по Закона за управление на отпадъците за събиране и транспортиране на битовите отпадъци до съответните съоръжения и инсталации, и са декларирали по ред, определен с наредбата по чл. 9, това обстоятелство до 31 октомври на предходната година в общината по местонахождението на имота.

Правни изводи:

По допустимостта на протеста

Съответствието на всеки нормативен акт с другите нормативни актове от по-висока степен и с Конституцията, каквото е императивното изискване на чл.15, ал.1 от Закона за нормативните актове (ЗНА), гарантира единството на обективното право.

Възражението на ответника за недопустимост на протеста поради това, че разпоредбата от подзаконовия административен акт вече е била оспорена и при проведения съдебен контрол е била потвърдена, е неоснователно. Първо, разпоредбата е оспорена като противоречива на друга законова норма – чл.8, ал.5 от ЗМДТ, и нейното съответствие с разпоредбата на чл.71 от ЗМДТ не е проверявано от съда. Второ, при последващи изменения на закона преценката за съответствието на подзаконовия нормативен акт с тях е допустима – противното би означавало да се допусне хипотеза, при която подзаконовият нормативен акт да се ползва със стабилност и да продължава да действа и когато нормативният акт от по-висока степен е изменен и възниква противоречие с него – в нарушение на императивната норма на чл.15, ал.1 от ЗНА.

По основателността на протеста

Съгласно чл.8, ал.5 от ЗМДТ общинският съвет определя с наредбата по чл. 9 реда, по който лицата, неползващи услугата през съответната година или през определен период от нея, се освобождават от заплащане на съответната такса.

В Решение №3290 от 12.03.2010г .Върховният административен съд е приел, че СОС правилно и законосъобразно е упражнил законовата делегация, приемайки разумен срок за подаване на декларацията – следователно оспорената разпоредба не е

изначално нищожна.

Оспорената разпоредба обаче е изпаднала в съществено противоречие с чл.71, т.1 от ЗМДТ още на 01.01.2014г., като на практика изменя законовия текст, въвеждайки по-кратък срок за подаване на декларацията – 2 месеца, вместо предвидения в закона – 10 месеца, и в различен период от годината.

Разпоредбата на чл.27, ал.2, изречение второ от наредбата е в противоречие и с последващите изменения на чл.71, т.2 от ЗМДТ от 2017г. и 2018г и със сега действащата разпоредба на чл.71, т.2 от ЗМДТ, които предоставят законова делегация на общинските съвети само относно реда за подаване на декларацията и определяне на нейния образец, но императивно поставят еднакъв срок за подаването ѝ във всички общини – до 31 октомври.

При това нормативно положение общинският съвет е следвало да се съобрази със срока, определен в закона, и е трябвало да измени текста на наредбата си. Като не е сторил това, той е допуснал съществуването и прилагането на подзаконова разпоредба, която драстично противоречи на закона, предвиждайки по-кратък период за подаване на декларацията извън определения със закона период.

Предвид установеното противоречие от 01.01.2014г. до настоящия момент включително оспорената разпоредба следва да бъде обявена за нищожна, считано от 01.01.2014г.

Воден от горното и на основание чл. 193, ал.1 от АПК, Административен съд София-град, XIV тричленен състав,

РЕШИ:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТ на разпоредбата на чл.27, ал.2, изречение второ от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община, приета с Решение № 894 по Протокол № 93 от 23.11.2006 г. на Столичния общински съвет, считано от 01.01.2014г.

Решението може да бъде обжалвано или протестирано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.